

Mellem venner

Ordentlige stater sender nødvendig en udvist lige i armene på en torturbøddel.

Resultatet er, at man må give ophold til mennesker, der hellere vil være uønsket men dog 'på tålt ophold' i fx Danmark end gense deres hjemland, kære hjemland.

Det siger unægtelig både noget om værtslandet og hjemlandet. For hvor sjovt er det lige at være uønsket og kun 'tålt'? Og hvor uhyggeligt må der ikke være hjemme, hvis man foretrækker at være lænket til en verdensmagts overvågning ude i verden frem for at se sit eget lands magthavere i øjnene?

De 'tålte' findes i Danmark og ikke kun her. I øjeblikket venter en større gruppe af slagsen i Guantánamo-fængslet, som præsident Obama gerne vil lukke. Han kan dog ikke hjemsende alle fangerne – som ikke er dømt for noget som helst – fordi de risikerer tortur eller det, der er værre.

Og hvad gør vi da?

Pia Kjærsgaard sagde noget bemærkelsesværdigt om sagen i vinter. Det skal ikke i sig selv gøres til hverken spot eller spé eller for den sags skyld til en nyhed på dette sted. Det var bemærkelsesværdigt, fordi det i

al sin enkelhed udstillede et besynderligt hul i debatten om de udviste.

Hvordan kan det være, sagde hun, at man blot tager til efterretning, at nogle stater og regeringer ikke kan betros deres egne borgere uden en begrundet fornemmelse af, at de straks vil underkaste dem vold og tortur?

Vi taler jo ikke engang om verdens paria-stater eller om isolerede regimer, som ingen rigtige regeringer vil have med at gøre.

Næh, vi taler om stater, der på flere måder er centralt placeret i verdenssamfundet. Om regeringer, der også nyder høj anseelse i Vesten.

Ja, vi taler om fx Tunesien, der for få år siden var værtsland for FN's globale topmøde om det ny informationssamfund. Om Saudi-Arabien, den største kilde blandt verdens kendte olieressourcer og en af hjørnestenene for USA's mellemøstpolitik. Og om fx Yemen, der er et af Danmarks primære samarbejdslande i regeringens 'arabiske initiativ', der handler om at støtte udviklingen af det civile samfund.

Alle tre stater – Tunesien, Saudi-Arabien og Yemen – er gode samarbejdspartnere i den såkaldte krig mod terror.

Men de er altså også regeret af magthavere, som langt fra kan mistænkes for demokrati, snarere for tortur.

Hvad er meningen?

Vi troede, at 'det internationale samfund' havde råd for den slags. Vi troede, at FN's menneskeretsråd i Geneve tog sig af stater, som gør sig skyldige i tortur. Vi troede, at såvel den danske som andre ordentlige staters regeringer ville tage en kammeratlig samtale med partnere, som gør sig skyldige i tortur.

Men er vi de eneste, som ikke har hørt hverken regering eller opposition gøre sig tanker om, hvordan man kan anfægte tortur i vennestater som Tunesien, Saudi-Arabien og Yemen? Er vi de eneste, som ikke har hørt hverken regering eller opposition kræve, at de tre landes uavner med tortur tages op i menneskeretsrådet?

Vi har derimod hørt, at man både i regering og opposition har talt om muligheden for, at man kunne få re-

geringer som de nævnte til at love, at de ikke vil mishandle lige præcis de folk, vi måtte sende i armene på dem.

Alle andre, bare ikke vores udviste. Det kaldes 'diplomatiske garantier'.

Hokus-pokus. Sådan slår ordentlige stater mange fluer, bare ikke fanger, med ét smæk. Man sikrer sig, at man kan slippe af med uønskede mennesker på 'tålt ophold'. Man undgår selv at blive fedtet ind i et konkret ansvar for, at lige præcis disse mennesker får stokkeslag under fodsålerne eller negle revet af. Men man forstyrrer heller ikke unødigt torturbødlerne i deres arbejde.

Sådan opretholder man et venskab med torturstater. Men er det ordentligt? Og hvordan kan man stole på løfter fra regeringer, som man ikke tiltror retskaffenhed i øvrigt – men pr. definition forbindes med undertrykkelse og tortur?

Navigator